

Žalm 26 - Modli se

1. čtení: Job 1,1-12

kázání: Ž 26:

- 1 Davidův. Dopomoz mi, Hospodine, k právu. Žil jsem bezúhonně, neochvějně doufal v Hospodina.
- 2 Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce!
- 3 Tvoje milosrdenství mám před očima, řídím se tvou pravdou.
- 4 Neseďám s šalebníky, nescházím se s potměšilci.
- 5 Schůzky zlovolníků nenávidím, mezi svévolníky nezasednu.
- 6 Umývám si ruce v nevinosti, při tvém oltáři se držím, Hospodine,
- 7 aby bylo slyšet mé hlasité díkůvzdání, abych vyprávěl o všech tvých divech.
- 8 Hospodine, zamiloval jsem si dům, v němž bydlíš, místo, kde má příbytek tvá sláva.
- 9 Nesmeť spolu s hříšníky mou duši a můj život s těmi, kdo krev prolévají,
- 10 kterým na rukou lpí mrzkost, jejichž pravice je plná úplatků.
- 11 Já přec žiji bezúhonně, vykup mě, smiluj se nade mnou!
- 12 Moje noha stojí na rovině, v shromážděních budu dobrořečit Hospodinu.

Bratři a sestry,

ze všeho nejdřív cítím občanskou povinnost povinnost něco důležitého říci o největším problému naší společnosti. A vyhradit se vůči němu. Důtazně se vyhradit. Asi tušíte, co mám na mysli. Ano, jsou to ti šalebníci. Ti strašliví šalebníci. To je hrůza. Co všechno si dovolují. Jak nám otravují životy, jak se cpou i do politiky. To je neuvěřitelné. Všichni ti odporní šalebníci. A to vše za smělého pobízení potměšilců. Ti jsou snad ještě horší než šalebníci. Potměšilci a šalebníci. Pakáž jedna. Kdo nás jich zbaví? Vždyť jsou všude, jsou u moci a jsou čím dál tím horší. Zrovna včera jsem jednoho šalebníka slyšel. Jakou ten si dovolil šalbu. Nebojím se ho nazvat mamičem. Ano, mamičem, protože šalebník, pokud to nevíte, není vlastně nic jiného než mamič. A jak se šalebníci i potměšilci hrdě obklopují zlovolníky s vévolníky toho nejhrubšího zrna. Do jednoho jsou to filištínští. Doufám, že se mnou souhlasíte. Že je potřeba skoncovat s šalebníky, potměšilci, zlovolníky a svévolníky. Nebo alespoň po vzoru žalmisty s nimi nemít nic společného. Nechodit na jejich zasedání. Radši si s nimi ani neseďnout na jednu lavičku. Natož je volit.

Omlouvám se, ale potřeboval jsem se nějak vyrovnat s tímto mým bolem. Totiž s tím, že ti vzdělání a moudří lidé, kteří pro nás překládali Bibli, se dopustili tohoto. Že to nejhorší, čeho je člověk schopen a co ničí naše životy, nazvali šalbou, potměšilostí a svévolí. Přitom i v době, kdy Bibli překládali, byly tyto výrazy poněkud mimo. Pár set let. Pán Bůh je nad časem, je nad minulostí, přítomností a budoucností. Ale vstupuje k nám do našeho času a do naší situace. Nemusíte v modlitbě s ním používat slova, která sice znějí vznešeně ale nám samotným už nic neříkají. A místo šalebníků a potměšilců je asi upřímnější použít výrazy, které i nám samotným něco říkají. Existuje jenom jeden špatný druh modlitby. Neupřímný. A pokud vás někdo obelhal, okradl, podrazil, zneužil, ublížil vám nebo vašim blízkým a vy ho za to nenávidíte, není úplně upřímné říkat mu před Pánem Bohem šalebník. Jsou upřímnější slova.

Jinak máme před sebou žalm, tedy modlitbu. Modlitbu ve formě písně nebo básně. Taky se někdy modlíte? Taky Pánu Bohu říkáte, co máte na srdci, z čeho máte radost a z čeho ne, děkujete mu za to dobré a prosíte ho, aby to špatné nebylo? **Proč?** Ne, vážně. Proč mu to říkáte? Vždyť On to ví. Je přece Bůh. On ví všechno, co mu chcete říci. Ví to dokonce mnohem líp než vy sami, než my sami. Já se totiž taky někdy modlím a taky Pánu Bohu říkám všechno možné. Ale proč? A někdy je to s tou modlitbou i takové srandovní. Nejsrandovnější to bývá v kostele, když se modlí farář. To on třeba řekne: Ztišme se k modlitbě. To zní hezky, že jo? Akorát že potom sám začne mluvit. Tak jaké ztišme se? Správně by měl říci: Ztišete se a já budu dlouze mluvit, tedy modlit se. A pak co ti faráři tomu Pánu Bohu v modlitbě říkají. Někdy Bohu vysvětlují teologii, poučují ho, jaký On, Bůh je. Pro případ, že by to třeba Bůh sám nevěděl, nebo neměl jasno, jak to je s tou Jeho všemohoucností. Já vím, že se to moc nemá, posuzovat něčí modlitby. Jenže někdy je to fakt moc srandovní. Jakoby ten farář v tom svém ztišení musel hrozně moc mluvit. Tolik, že už pak není místo pro nějakou Boží odpověď. Ale to co jsme slyšeli v Žalmu 26, to jsem od faráře v kostele ještě neslyšel. To je totiž ještě ne o krok ale o celé kilometry dál. Jestli jsou někdy ty naše farářské modlitby na hraně, tak tohle je míle a míle za hranou.

Pane Bože, já žiju bezúhonně, dokonce dvakrát, neochvějně v Tebe doufám, já se řídím Tvoji pravdou, umývám

si ruce v nevinosti, chodím pravidelně a rád do kostela, navíc nemám pranic společného s těmi šalebníky, potměšilci a svévolníky. Tak, čekám odměnu, co Ty na to? Nepo alespoň pochvalu, veřejnou. Kdyby tomu člověku šlo opravdu o tohle, byla by to hrůza. Hrozná modlitba. Jenže o to tady nejde. Ten člověk, který se tu modlí, je na tom zle. Moc zle. Nevím, co konkrétně zažil, zažívá, ale tuším, že nic příjemného. Někdo ho zradil, podrazil, křivě ho obvinil a úplně ho zničil. Ten člověk je vyřízený. Dosad'te si do té jeho situace to nejhorší, co Vás potkalo, co jste prožili. A nebudete mimo. A Pán Bůh k tomu mlčí. Spravedlivý Pán Bůh se nezastává spravedlnosti, pravdivý Bůh se nezastává pravdy, milosrdný Bůh se nezastává člověka, který v něho doufá. A to je asi ještě horší, než ta samotná hrůza, kterou člověk prožil. (oběti násilí a zneužívání, o kterých blízký(máma)ví a nic s tím nedělá).

Ten člověk se tu odvolává na svou vlastní spravedlnost. To nám křesťanům je možná nějak proti srsti. To bychom asi neřekli, že jsme spravedliví. Byli jsme přece vychováni, abychom si byli vědomi svých hříchů, svojí hříšnosti, svojí nedostatečnosti před Pánem Bohem. Vždyť se to píše i v Bibli, nikdo není spravedlivý, není ani jeden. Jenže ten člověk se tu nechlubí. Ten člověk je na dně. Není to hnusná sebechvála úspěšného silného jedince tváří v tvář těm slabým. Je to volání o pomoc, o záchranu před těmi, kteří ho zničili. A pokud to tak je, a ten člověk neví o žádném svinstvu, kterého by se dopustil, proč se ještě mučit svoji hříšností? To je veliký problém zvláště nás křesťanů. Naší špatné teologie. Že když nás potká zlo, začneme si namlouvat, že jsme si to zasloužili, protože jsme kdovíjací hříšníci. Nahlas bychom ta žalmistova slova neřekli, ale stejně si je myslíme. A někdy holt právem. Pane Bože, já doopravdy nevím, že bych udělal něco zlého, někomu ublížil. Že bych si zasloužil trest. Bože já vážně toužím po spravedlnosti, po pravdě, po lásce. Tak co se to děje? Příkladem upřímné zbožné modlitby upřímného zbožného člověka nám může být Job.

A další věc v té modlitbě, v tom žalmu. Něco, čeho si možná nevšimneme. Ten člověk Pánu Bohu rozkazuje. Dokonce 7x. A taky mu tyká. Není to žádná zbožná bohobojná třesoucí se prosba. Je to rozkaz: Zjednej, zkoumej, zkoušej, prověř, nesmeť, vykup mě, smiluj se. Ani jednou tam není slovo prosím. Má na to člověk právo? Rozkazovat Bohu? Ano, má. V modlitbě ano. Pokud člověk vyzývá Boha k tomu, aby byl Bohem. Bože, buď takový, jaký jsi. Jsi milosrdný...tak buď. Jsi spravedlivý...tak buď. Za to v modlitbě nemusím prosit. Toho se smím dovolávat. Ale pozor. Je to Boží nárok na sebe samého. Není to tak, že si to zasloužím.

S tím souvisí třetí zvláštnost této modlitby. Otevřenost. Otevřenost a nehotovost člověka vůči Bohu. Bože, Ty jsi Bůh, milosrdný a spravedlivý. Tak takový buď. Tak se takovým projev. Ale pozor: Potom padni komu padni. Já Ti už řekl svoje. Teď promluv a jednej Ty. A já se Ti Bože podvolím. Před tím posledním veršem možná byla docela dlouhá pauza. Než náš zničený žalmista mohl upřímně říci: Moje noha stojí na rovině, v shromážděných budu dobrořečit Hospodinu. Možná hodiny mlčení. Možná roky. Možná jen pár minut, než se to stalo. Než se stal ten zázrak a Bůh odpověděl. Bůh změnil. Nevíme co, nevíme koho. Možná okolnosti, možná proměnil ty šalebníky a potměšilce, možná proměnil toho samotného zničeného člověka. Člověče, buď si v modlitbě jistý Bohem. Buď si jistý tím, jaký má být, protože On takovým být chce. Ale sám sebou si úplně jistý být nemůžeš. Pokud máš v modlitbě jasno a jsi hotov, je to uzavřený, pak se nemusíš modlit.

Díky Bohu za Žalmy. Máme tak neuvěřitelnou učebnici modlitby...upřímné modlitby. Je jen jedna špatná modlitba, neupřímná.

modleme se...

Amen